

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH –

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Chương 102: Đầu Hoài Tổng Bảo (5)

Nói xong làm mặt xấu nhìn Ngô Lai.

Ngô Lai và Lãnh Ngung Vũ nghe xong thất kinh, không tưởng được một Tuyết Nhi ôn thuận khả ái lúc này lại biến thành lợi hại như thế, đều dùng ánh mắt giống nhau nhìn thấy Tuyết Nhi đang vui vẻ trên đầu khổ của người khác, trong lòng Ngô Lai lại la to là khổ rồi.

Còn không đợi cho Ngô Lai và Lãnh Ngung Vũ nói, thanh âm của Tuyết Nhi lại nổi lên.

“Vô lại đại ca, người ta tuy rất đau, nhưng loại cảm giác đó thật sự làm người ta vừa khoái lạc vừa thoải mái .” Nói xong nét mặt có thần tình mê say.

Nghe xong, Ngô Lai ghé sát tai Tuyết Nhi hỏi :”Thật vậy à ? từ nay về sau đại ca mỗi ngày đều để cho Tuyết Nhi sung sướng như vậy nha ?” tay vẫn không ngừng vuốt ve Tuyết Nhi.

Từ trên song nhũ truyền lại cảm giác mê mê làm thân thể Tuyết Nhi run lên, rên rỉ nói :”Tốt lắm! Người ta muốn mỗi ngày cùng huynh một chỗ, huynh muốn mỗi ngày để cho người ta khoái lạc .” Nói xong hay ta đã ôm lấy hông Ngô Lai.

Ngô Lai cười nói :”cái đó không được, huynh nếu mỗi ngày cho muội khoái lạc, vậy sự tỳ của muội thì sao ?”

Tuyết Nhi ngơ ra, nghĩ tới nghĩ lui đáp :”Sự tỳ thì ra sao ? Sự tỳ đương nhiên là cùng chúng ta một chỗ, chúng ta ba người mỗi ngày như vậy cùng một chỗ.”

Nghe được đối thoại của hai người, Lãnh Ngung Vũ đã sớm đỏ mặt, nhưng trong lòng thật sự muốn cùng với Ngô Lai khoái lạc như vậy một chỗ.

Ngô Lai nói :”Như vậy mới là bảo bối tốt Tuyết Nhi của chúng ta .” Nói xong bỏ tay lên song nhũ của Tuyết Nhi không ngừng sờ nắn, trên cho nàng phải rên rỉ lên một trận, bàn tay kia của Ngô Lai đã mò tới song nhũ của Lãnh Ngung Vũ.

Dưới ma thủ của Ngô Lai, hai nàng không lâu đã yêu kiều rên rỉ liên tục, ý loạn tình mê.

Nghe được tiếng rên rỉ tiêu hồn của hai nàng, trong lòng Ngô Lai dục hỏa đại thịnh, lúc tính chuẩn bị phát tiết ra dục hỏa trong lòng, không ngờ bên tai đã truyền đến truyền âm của Quân Phong Chỉ.

“Ngô thiếu hiệp, xin lỗi đã làm phiền đến hảo sự của các người, chúng ta bây giờ đang chuẩn bị ăn cơm, không biết các người có muốn ăn thứ gì không ?”

Nghe được câu nói của Quân Phong Chỉ, Ngô Lai chỉ có thể cười khổ, thầm nghĩ :”Lão đầu, đã biết là phiền nhiều đến hảo sự của bọn ta, lại còn muốn làm phiền .” Chỉ là trong lòng thầm thóa mạ Quân Phong Chỉ.

Lãnh Ngung Vũ như là cảm giác được có chuyện gì, vốn là đang trong ý loạn tình mê nhân thần nhất thời thanh tỉnh lại, liền vội đẩy bàn tay của Ngô Lai đang tác loạn ra ngoài.

Lãnh Ngung Vũ nói :”Vô lại, đừng có loạn lên nữa, giờ không còn sớm, Quân tiên bối bọn họ chắc đang nóng lòng đợi .” Nói xong người đã rời khỏi Ngô Lai, đề phòng hắn lại loạn lên, bất quá vì giường quá nhỏ, Lãnh Ngung Vũ có tránh thế nào cũng không được xa lắm.

Ngô Lai rang nhin lại dục hỏa trong lòng, buông bàn tay đang bóp lấy nhũ phong của Tuyết Nhi ra, đáp :”Được rồi! chúng ta mau lên, Quân tiên bối bọn họ đang đợi chúng ta ăn cơm đó!”

HỒN HỒN TIÊU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH –

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Đồng thời lúc Ngô Lai nói chuyện, hai tay đã bắt tri giác đi tới tuyết đồn hai nàng, câu nói vừa hết, không nhìn được vô nhẹ lên tuyết đồn hai nàng hai cái, trêu cho hai nàng lại yêu kiều rên lên liên liền.

Lãnh Ngung Vũ vội vàng kéo Tuyết Nhi đang nằm trong lòng của Ngô Lai lên, nói :”Tuyết Nhi, mau mặc y phục, chúng ta đi ăn cơm .”

Nghe xong, Tuyết Nhi đáp :”Tốt quá!” cũng do vì cùng với Ngô Lai phong cuồng tiêu hao hết thể lực của hai nàng, hai nàng đều cảm thấy rất đói.

Đợi cho Lãnh Ngung Vũ mặc xong y phục vẫn thấy Tuyết Nhi ngơ ngẩn ở chỗ đó, Lãnh Ngung Vũ hỏi :”Tuyết Nhi, muội sao lại không mặc y phục lên?”

Tuyết Nhi đáp :”Su tử, người ta không có yếm .”

Lãnh Ngung Vũ nói :”không có, sao lại thể được ?” Đồng lúc nói chuyện mới phát hiện ra yếm hồng của Tuyết Nhi đã thành mảnh vụn, liền biết là Ngô Lai làm ra, không khỏi hần học liếc hần một phát.

Nhìn thấy ánh mắt của Lãnh Ngung Vũ liếc tới, Ngô Lai chỉ có thể cười khỏ.

Lãnh Ngung Vũ từ trong bao y phục của mình lấy ra yếm của mình đưa cho Tuyết Nhi, đồng lúc hai nàng mặc y phục, Ngô Lai đương nhiên không có thiếu chiếm lấy tiện nghi.

Đợi cho Tuyết Nhi mặc xong y phục, Lãnh Ngung Vũ còn đang dùng ánh mắt mê mẩn ngắm nhìn mình và Tuyết Nhi, liếc Ngô Lai một cái, sau đó giống như là một thê tử ôn nhu giúp Ngô Lai mặc y phục.

Đang lúc Ngô Lai hai tay dắt Lãnh Ngung Vũ và Tuyết Nhi đi ăn cơm, thì nhìn thấy nhãn thần cổ quái của Bạch Y và ánh mắt nửa cười nửa không của Quân Phong Chi.

Nhìn thấy nét cười của Bạch Y và Quân Phong Chi, Lãnh Ngung Vũ toàn mặt thẹn đỏ, ngay cả Ngô Lai da mặt vốn dày cũng thấy trên mặt nóng lên, chỉ có Tuyết Nhi là không có gì khác, mới nhìn thấy thức ăn phong phú trên bàn là chạy tới.

Đợi cho Ngô Lai, Lãnh Ngung Vũ hai người ngồi xuống, Bạch Vân kể bên đột nhiên hỏi :”Lãnh tử tử, các người sao giờ mới tới ? Bọn muội đều đợi muốn chết .”

Nghe xong, Lãnh Ngung Vũ vội vàng đáp :”tỷ có chút chuyện, vì vậy đã tới chậm .” Lãnh Ngung Vũ đương nhiên không thể nói thật, chỉ lấy có nói cho qua chuyện.

Bạch Vân nhìn thấy mặt Lãnh Ngung Vũ đỏ lên hỏi :”Thật vậy ?” rồi không còn hỏi nữa, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Lãnh Ngung Vũ, như là đã biết được sự tình của ba người.

Bị ánh mắt kỳ quái của Bạch Vân nhìn lấy, Lãnh Ngung Vũ mặt càng đỏ hơn.

“Ngô huynh, xem ra huynh có diễm phúc không cạn! ha ha!”

Lúc Ngô Lai vừa ngồi xuống, bên tai truyền tới truyền âm của Bạch Y, thanh âm có chút tiêu ý. Nghe được truyền âm của Bạch Y, nhìn thấy nụ cười cổ quái của hắn, Ngô Lai chỉ biết lo ngại cười cười.

“Người ta rất đói, chúng ta còn không ăn, người ta muốn ăn rồi .” Nguyên là Tuyết Nhi vừa ngồi xuống thấy mọi người đều chưa có động tĩnh, mà mình thì đói, nên nói lên trước tiên, nói xong đã không lý tới mọi người khác, tự mình bắt đầu ăn như gió cuốn mây trời.

Nhìn thấy Tuyết Nhi một chút ăn uống như thực nữ đều không có, mấy người Ngô Lai đều lắc đầu cười khỏ, đặc biệt là Lãnh Ngung Vũ, nàng là người hiểu tính tình của Tuyết Nhi nhất, cũng

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH –

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

không có biện pháp kèm chế nạng ta.

Đợi cho mọi người ăn cơm xong, Quán Phong Chỉ nói :”Ngô thiếu hiệp, Bạch thiếu hiệp, xem ra chúng ta hôm nay chỉ có thể nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm lại đi tiếp!”

Nghe xong, Bạch Y vợ vàng nói :”Tiền bối, người còn cứ gọi thiếu hiệp này thiếu hiệp kia, vẫn bối thật không dám gánh, người cứ trực tiếp gọi tên của vẫn bối .”

Quán Phong Chỉ nói :”Lão phu đã từng có duyên gặp mặt phụ thân người nhiều lần, đã như thế, lão phu sẽ xưng hô với người một tiếng hiền chất (cháu)!”

Bạch Y nói :”Tiền bối nói ở đây ? Lần này rất nên .”

Đối với xưng hô như thế nào, Ngô Lai tịnh không có ý kiến gì, dù xưng hô như thế nào đối với hắn đều không việc gì.

Quán Phong Chỉ đột nhiên hướng tới Lãnh Ngưng vũ hỏi :”Lãnh cô nương, Quán mở có vấn đề không biết có nên hỏi ?”

Lãnh Ngưng Vũ đáp :”Tiền bối không cần khách khí, có vấn đề gì cứ việc hỏi .”

Quán Phong Chỉ trầm ngâm giây lát hỏi :”Lãnh cô nương, tối hôm qua nhìn thấy cô nương trong lúc cùng Cuồng Trảm Nộ Sát đã đấu đã sử dụng võ công như là rất quen thuộc, chỉ là lão phu nhất thời không nhớ ra, không biết lệnh sư xưng hô thế nào ?”